

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/153/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4314225282
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2018:4314225282.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

T. súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Denisy Šaligovej, v spore žalobkyne: B. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom B., C. XXXX/XX, adresa na doručovanie B., G. X, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava 811 09, IČO: 35 807 598, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 19.10.2016 č.k. 7C/326/2014-80 a o sťažnosti proti uzneseniu zo dňa 23. 01.2017 č.k. 7C/326/2014-100, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalobkyni nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

II. Odvolací súd odvolanie žalovaného proti uzneseniu súdu prvej inštancie **o d m i e t a** .

odôvodnenie:

Add. I.

1. Okresný súd Levice (súd prvej inštancie) rozsudkom zo dňa 19.10.2016 č.k. 7C/326/2014-80 zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Karlovske rameno 8, 841 04 Bratislava, zo dňa 18.11.2014 pod sp.zn. SR 11277/14. Žalobcovi nepriznal nárok na náhradu trov konania. Zároveň rozhodol, že štát má nárok voči žalovanému na náhradu súdneho poplatku vo výške 100 %.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca žiadal, aby súd zrušil rozhodcovský rozsudok sp.zn. SR 11277/14 zo dňa 18.11.2014 vydaný Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Karlovske rameno 8, 841 04 Bratislava. Zároveň žiadal, aby súd odložil vykonateľnosť predmetného rozhodcovského rozsudku až do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Uviedol, že so žalovaným uzatvoril zmluvu o úvere a na základe toho, že porušila svoje povinnosti s platením úveru, žalovaný podal návrh na vydanie rozhodcovského rozsudku. Predmetný rozhodcovský rozsudok jej bol doručený dňa 4.12.2014. Podľa jej názoru rozhodcovské konanie trpí vadou absencie právomoci Stáleho rozhodcovského súdu z dôvodu, že ad 1) rozhodcovská doložka je podľa ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r) zákona číslo 40/1964 Z.z. Občiansky zákonník neplatná ako neprijateľná zmluvná podmienka, ad 2) nemala možnosť skutočne sa oboznámiť s podmienkami konania a vnútornými predpismi rozhodcovského súdu a preto sú aj tieto zmluvné podmienky neprijateľné podľa ustanovenia § 53 ods. 4 písm. a) Občianskeho zákonníka, a teda v zmysle ustanovenia § 40 ods. 1 písm. c) zákona číslo 244/202 o rozhodcovskom konaní popiera platnosť rozhodcovskej doložky. Na Stálom rozhodcovskom súde neboli zohľadnené normy na ochranu spotrebiteľa, a teda sa domáha zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku aj v zmysle ustanovenia § 40 ods. 1

písm. j) zákona o rozhodcovskom konaní z dôvodu, že pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné predpisy na ochranu práv spotrebiteľa. Má za to, že rozhodcovská doložka zakladajúca právomoc Stáleho rozhodcovského súdu Slovenská rozhodcovská a.s. je ako neprijateľná podmienka v spotrebiteľskej zmluve neplatná. Predmetná rozhodcovská zmluva nebola spotrebiteľom osobitne, individuálne vyjednaná, čo vyplýva aj z jej predtlačenej formy, do ktorej sa wpisuje len špecifikácia úverovej zmluvy, na vzťahy ktorej sa má rozhodcovská zmluva uplatniť. Rozhodcovská zmluva v danom prípade predstavuje kompaktný, vopred pripravený celok upravujúci riešenie sporov vyplývajúcich z Úverovej zmluvy č. 405400732 zo dňa 30.10.2012. Dlžník tak svojím podpisom mohol Rozhodcovskú zmluvu akceptovať, akceptácia zmluvy tvorila podmienku poskytnutia úveru, alebo Rozhodcovskú zmluvu sporu s úverom odmietnuť. Rozhodcovská zmluva s poukazom na čl. 6 ods.1 a čl. 3 ods. 1 smernice Rady 93/13 EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ďalej na § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, čl. 144 ods. 1 a čl. 7 ods. 2 Ústavy SR, a na ustálenú judikatúru Európskeho súdneho dvora - rozsudok Océano Grupo Editorial a Salvat Editores, C- 240/98 až C-244/9, je ako zmluvná podmienka neprijateľná a teda je absolútne neplatná. Predmetnou rozhodcovskou zmluvou reálne došlo k narušeniu smernicou sledovanej rovnováhy medzi zmluvnými stranami v prospech spotrebiteľa a teda žalovaný od počiatku sledoval v súvislosti s koncipovaním rozhodcovskej zmluvy to, aby v prípade vzniku sporov zo zmluvy boli tieto vždy riešené na rozhodcovskom súde, ktorý vyberie žalovaný. Je nesporné, že predmetná zmluva o úvere č. 405400732 zo dňa 30.10.2012 je zmluvou spotrebiteľskou, a že neobsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, resp. tento údaj v nej nie je vyplnený tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 4 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch. Vychádzajúc teda z ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch a z ustálenej súdnej praxe slovenských súdov a aj Súdneho dvora, je nevyhnutné považovať úverový vzťah vyplývajúci zo Zmluvy o úvere č. 405400732 zo dňa 30.10.2012, za úverový vzťah bez úrokov, bez poplatku. Žiadala, aby súd podľa ust. § 40 ods. 2 zákona o rozhodcovskom konaní rozhodol o odklade vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku so sp.zn. SR 11277/14 zo dňa 18.11.2014 vydaného Stálym rozhodcovským súdom spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava.

3. Žalovaný sa k predmetnej žalobe vyjadril písomne a žiadal podanú žalobu zamietnuť. Uviedol, že súd by sa v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku nemal zaoberať argumentami žalobcu, ktoré sa obmedzujú na jeho snahu preskúmať vec z hmotnoprávnej stránky. Preskúmanie veci z hmotnoprávnej stránky v konaní o zrušenie rozhodcovského rozsudku je vzhľadom na právnu úpravu vylúčené. Účelom konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku je umožniť ešte v inom konaní ako v konaní o výkon rozhodnutia súdne preskúmanie toho, či boli splnené základné podmienky pre prejednanie a rozhodnutie veci rozhodcom a či bola dodržaná zákonnosť. Ak by mal súd totiž v rámci konania o zrušenie rozsudku rozhodcovského súdu preskúmať aj jeho správnosť, právna úprava rozhodcovského konania by stratila zmysel. Poukázal na nález Ústavného súdu SR sp.zn. III. US 335/2010, ako i rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 33Cdo/2675/2007. Pri uzatváraní úverovej zmluvy sa súčasne zmluvné strany dohodli, že pre prípad ak by došlo k sporu vyplývajúceho zo zmluvy, uzatvoria nevýhradnú rozhodcovskú zmluvu a nie rozhodcovskú doložku. Žalovaný so žalobkyňou dňa 30.10.2012 pristúpili k podpisu samostatnej nevýhradnej rozhodcovskej zmluvy. Rozhodcovská zmluva je uzavretá platne, v zmysle ustanovenia § 3 a nasl. zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská zmluva síce je neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere, avšak predstavuje samostatný dokument, ktorý je osobitne podpísaný ako žalobcom tak aj žalovaným. Žalovaný má za to, že žalobca v čase uzavretia rozhodcovskej zmluvy nemal k jej obsahu žiadne výhrady. S rozhodcovskou zmluvou sa riadne oboznámil, jej ustanoveniam porozumel a túto skutočnosť na znak súhlasu potvrdil vlastnoručným podpisom.

4. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že na základe vykonaného dokazovania zistil, že zmluvou o úvere č. 405400732 zo dňa 30.10.2012 uzavretou medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom bolo preukázané, že žalovaný jej poskytol úver vo výške 1000 eur a dlžník (žalobkyňa) sa zaviazala zaplatiť veriteľovi túto sumu zvýšenú o príslušný poplatok vo výške 968 eur t.j. spolu čiastku 1968 eur v 12 mesačných splátkach po 164 eur počnúc dňom 25.11.2012. Na zmluve je uvedené, že dlžník prehlasuje, že finančné prostriedky sú poskytnuté na výkon: iný účel (zaškrtnutý krížik na zmluve). Zároveň žalobkyňa v spodnej časti zmluvy vyhlásila, že sa oboznámila a súhlasí s obsahom zmluvy o úvere, ako aj s obsahom plnomocenstiev v nej uvedených a súhlasí so Všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, ktoré sú na zadnej strane tejto zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Súčasne potvrdila prevzatie zmluvy vrátane všeobecných podmienok a vyhlásila, že je

plne spôsobilá na všetky právne úkony, a že uvedené osobné údaje zodpovedajú skutočnosti. Zároveň potvrdila prevzatie peňažnej hotovosti.

5. V rovnaký deň (dňa 30.10.2012) uzatvorila žalobkyňa so žalovaným, vo forme samostatnej listiny Rozhodcovskú zmluvu podľa § 3 a nasl. zákona č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní. Z formy tejto rozhodcovskej zmluvy je zrejmé, že jej formulár mal už veriteľ vopred pripravený a dopĺňali sa doň iba údaje o osobe dlžníka. Podľa čl. I bod 1 rozhodcovskej zmluvy, rozhodcovským súdom na účely tejto zmluvy sa rozumie Stály rozhodcovský súd zriadený spoločnosťou Slovenská rozhodcovská a.s. so sídlom Karloveské rameno 7, 841 04 Bratislava, IČO: 35 922 761. Podľa čl. II bod 1 rozhodcovskej zmluvy všetky spory, ktoré vzniknú zo zmluvy o úvere č. 405400732 uzatvorenej dňa 30.10.2012 vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, ako aj spory, ktoré vzniknú z dohody o vyplnení zmienek...budú riešené a) pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na Stálom rozhodcovskom súde, rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok). Podľa čl. II bod 3 zmluvné strany sa dohodli, že ktorákoľvek zo zmluvných strán má právo odstúpiť od tejto zmluvy aj bez uvedenia dôvodu, a to v lehote 10 dní od uzatvorenia tejto zmluvy. Odstúpenie od zmluvy musí byť v písomnej forme doručené v uvedenej lehote druhej zmluvnej strane. Záverom rozhodcovskej zmluvy je uvedené vyhlásenie dlžníka: S uzatvorením tejto zmluvy súhlasím. Vyhlasujem, že som bol pred uzavretím tejto zmluvy osobitne poučený o dôsledkoch uzavretia tejto rozhodcovskej zmluvy.

6. Z Prílohy k Zmluve o úvere č. 405900732 - Štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere, vyplýva, že nie je datovaná a ani podpísaná zmluvnými stranami. Uvádza sa v nej, že sa spotrebiteľ touto listinou a v nej uvedenými informáciami oboznámil a jednotlivé ustanovenia mu boli vysvetlené. Ďalej je uvedené, že štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere sú prílohou zmluvy o úvere a sú jej neoddeliteľnou súčasťou. V listine je popis úveru ako bezúčelový vo výške 1000 eur, doba trvania zmluvy o úvere 12 mesiacov od 25.11.2012 s konečnou splatnosťou úveru 17.4.2014, pričom spotrebiteľ uhradí sumu 1968 eur, pričom z tejto čiastky predstavuje úver 1000 eur, úrok čiastku 322,67 eura a administratívny poplatok 645,33 eura. Vyžadovaný je ručiteľ a dohoda o zrážkach zo mzdy. Náklady spojené s úverom: úroková sadzba úveru - fixná 32 % ročne, pri RPMN nie je uvedené %, priemerná RPMN - 36,73 %, bez poistenia, bez notárskych poplatkov, 4 eur za upomienku, s právom odstúpiť spotrebiteľa od zmluvy o úvere v lehote 14 kalendárnych dní, s právom predčasného splnenia úveru, s právom veriteľa na kompenzáciu v zmysle § 16 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z., informácie sú platné od 1.12.2011.

7. Dňa 18.11.2014 bol vydaný rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s., Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, v zmysle ktorého bola žalovaná (v tomto konaní žalobkyňa) zaviazaná zaplatiť žalobcovi (v tomto konaní žalovanému) istinu vo výške 219,86 eura, známy úrok vo výške 312,86 eura, známy úrok z omeškania vo výške 68,56 eura, poplatok vo výške 658,24 eura, úrok vo výške 32 % ročne zo sumy 219,86 eura od 25.9.2014 do zaplatenia a úrok z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 878,10 eura od 25.9.2014 do zaplatenia. Ďalej zaviazal žalobkyňu na zaplatenie trov mediáčného konania vo výške 226,43 eura, poplatok za upomienky vo výške 44,00 eura ako i trovy rozhodcovského konania vo výške 393,76 eura. Všetky platby povolil splácať v mesačných splátkach vo výške 180 eur k poslednému dňu v mesiaci počnúc od nasledujúceho mesiaca po právoplatnosti rozsudku pod hrozbou straty výhody splátok nezaplatením čo i len jednej splátky. Podľa vyznačenej doložky uvedený rozhodcovský rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 23.12.2014 a vykonateľnosť dňa 29.12.2014. Žalovaný (v tomto konaní žalobkyňa) prevzal rozhodcovský rozsudok dňa 2.12.2014.

8. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 73 ods. 1, 2, 3 zákona č. 335/2014 Z.z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, 2, § 40 ods. 1, § 41 ods. 1, § 43 ods. 1 zák. č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení platenom do 31.12.2014 (ďalej len zák. č. 244/2002 Z.z.), § 52 ods. 1-4, § 53 ods. 1-5, § 54 ods. 1, 2, Občianskeho zákonníka, čl. 3 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, § 1 ods. 2, § 2, § 9 ods. 2, § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom k 30.10.2012 .

9. Právny vzťah medzi stranami bol založený zmluvou o úvere a rozhodcovskou zmluvou, ktoré boli podpísané dňa 30.10.2012. Vzhľadom na vyššie uvedené prechodné ustanovenia súd pri posudzovaní

nárokov žalobcu na zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý bol vydaný dňa 18.11.2014 podľa vtedy platnej právnej úpravy na základe zákona č. 244/2002 Z.z., súd rozhodol na základe ustanovení zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v platnom znení v čase podpísania rozhodcovskej zmluvy a vydania rozhodcovského rozsudku, teda do 31.12.2014.

10. Súd prvej inštancie mal preukázané, že žalobkyňa prevzala rozhodcovský rozsudok sp.zn. SR 11277/14 dňa 2.12.2014, predmetnú žalobu podala na súde dňa 31.12.2014, z čoho je zrejmé, že žalobkyňa podala žalobu včas. Ďalej mal preukázané, že medzi stranami sporu vznikol právny vzťah na základe úverovej zmluvy ako i právny vzťah na základe rozhodcovskej zmluvy obe zo dňa 30.10.2012. Zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou, pretože žalovaný konal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti a žalobkyňa zmluvu uzatvárala ako spotrebiteľ, keďže sa jedná o fyzickú osobu, ktorá pri uzatváraní predmetnej zmluvy nekonala v rámci svojho podnikania alebo povolania. Okrem iného v prílohe k zmluve o úvere č. 405400732 je žalobkyňa označovaná za „spotrebiteľa“ a sú tam uvedené údaje označené ako štandardné informácie o „spotrebiteľskom úvere“. Z toho vyplýva, že aj samotný žalovaný vyhotovil prílohu k zmluve o úvere v zmysle zák. č. 129/2010 Z.z. a preto z toho jednoznačne vyplýva, že zmluva o úvere zo dňa 30.10.2012 je spotrebiteľskou zmluvou a žalobca má v nej postavenie dlžníka - spotrebiteľa. Z predloženej Rozhodcovskej zmluvy mal súd prvej inštancie preukázané, že táto bola vopred naformulovaná žalovaným a v takejto formulárovej podobe predložená žalobcovi ako spotrebiteľovi. Žalobca ani jej obsah ovplyvniť nemohol, teda nemohla byť individuálne dojednaná, keďže sa dopĺňali len údaje o spotrebiteľovi s uvedením jeho mena, bydliska a rodného čísla. Na základe takto sformulovanej rozhodcovskej zmluvy žalovaný ako veriteľ jednostranne v čl. I bod 1. tejto zmluvy stanovil, ktorému rozhodcovskému súdu sa vec predloží na prejednanie a tak vylúčil z prejednávania všeobecný súd, ktorý by bol inak príslušný. Spotrebiteľ sa takto musel nezvratne podrobiť takémuto dojednaniu, a tak riešiť prípadný spor medzi účastníkmi úverovej zmluvy pred rozhodcom, ktorý je pre spotrebiteľa nepredvídateľný s vážnymi pochybnosťami o objektívnosti a nestrannosti takéhoto rozhodcovského konania, keďže vopred bol dodávateľom t.j. žalovaným určený. Spotrebiteľ tým stráca právo brániť sa voči nárokom veriteľa na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska. Keďže žalobkyňa podpisovala vopred sformulovanú rozhodcovskú zmluvu, ani nemala reálnu možnosť obsah predloženej formulárovej rozhodcovskej zmluvy ovplyvniť resp. niektoré zo zmluvných dojednaní vylúčiť. Podpísanie samotnej zmluvy navodzuje priamu súvislosť so zmluvou o úvere, ktorý poskytol žalovaný žalobkyňi, keďže boli podpísané v ten istý deň, pričom i z výpovedi žalobkyne vyplýva že nemala ani vedomosti o tom, že podpisovala aj rozhodcovskú zmluvu.

11. Súd prvej inštancie uviedol, že nie je možné konštatovať, že by žalobkyňa mala možnosť riadne sa oboznámiť s obsahom rozhodcovskej zmluvy a už vôbec nie ovplyvniť jej obsah. Preto s poukazom na ustanovenie § 53 os. 2 Obč. zák., nie je možné považovať rozhodcovskú zmluvu uzavretú zmluvnými stranami za individuálne dojednanú. Vzhľadom k tomu súd prvej inštancie mal za to, že rozhodcovská zmluva predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa a súčasne sa prieči dobrým mravom. Vzhľadom na to, že neprimeraná podmienka je zo zákona neplatná, rozhodcovská zmluva nebola vôbec uzavretá a právomoc rozhodcovského súdu nebola daná. Neplatná rozhodcovská zmluva nemôže založiť právomoc rozhodcu vo veci konať a rozhodnúť, preto je rozhodcovský rozsudok nulitný.

12. Súd prvej inštancie ďalej dospel k záveru, že dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku je aj ustanovenie § 40 ods. 1 písm. j/ zák. č. 244/2002 Z.z. v platnom znení do 31.12.2014, nakoľko pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa. Z obsahu rozhodcovského rozsudku zistil, že rozhodca síce vo svojom rozhodcovskom rozsudku v odôvodnení uviedol, že pri rozhodovaní vo veci aplikoval ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. Konkrétne posudzoval či sankcie dojednané zmluvou a uplatnené v rozhodcovskom konaní nemožno považovať za neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 Obč. zák. a nasl., pričom rozhodca dospel k záveru, že zmluva obsahuje všetky náležitosti vyžadované zákonom. Rozhodca síce konštatoval aplikáciu právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, avšak predložené listinné dôkazy vyhodnotil v rozpore s platnými predpismi a nesprávne aplikoval všeobecne záväzné právne predpisy.

13. Ďalej súd prvej inštancie zistil, že zmluva o úvere zo dňa 30.10.2012 je v rozpore s ustanovením § 9 ods. 2 písm. i), j), k), y) zákona o spotrebiteľských úveroch. Vyplýva to zo skutočnosti, že v predmetnej zmluve o úvere, ktorú žalobkyňa podpísala, nie sú uvedené povinné náležitosti spotrebiteľskej zmluvy

podľa § 9 ods. 2 a to úroková sadzba spotrebiteľského úveru, RPMN, výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a priemerná hodnota RPMN. V zmluve je odkaz na všeobecné podmienky poskytnutia úveru, ktoré sú uvedené na zadnej strane zmluvy, pričom ani z týchto všeobecných podmienok nevyplývajú zákonné náležitosti § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. V zmluve o úvere sa neodkazuje aj na prílohu k zmluve o úvere - štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere a táto príloha nie je žalobcom podpísaná. Nepovažoval ju za súčasť zmluvy o úvere. Okrem toho ani v tejto štandardnej informácii o spotrebiteľskom úvere nie je uvedené RPMN uvedením percentuálneho vyjadrenia a nebol vykonaný rozpis jednotlivých splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Súd prvej inštancie takýto spôsob uzatvárania spotrebiteľskej zmluvy považoval za nekalú praktiku žalovaného, nakoľko žalobkyňa v čase podpisu zmluvy nevie aká je úroková sadzba úveru RPMN, priemerná hodnota RPMN a výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Považoval neuvedenie uvedených náležitostí za neprijateľnú zmluvnú podmienku ako to má na mysli ustanovenie § 53 ods. 5 Obč. zák. Poukázal na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z., z ktorého vyplýva, že ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 okrem iných aj písm. i), j), k) a y), tak sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Predmetom rozhodcovského konania bolo vrátenie nesplateného úveru žalobcom s príslušenstvom. Keďže nebolo dodržané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. i), j), k) a y) zák. č. 129/2010 Z.z., poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Napriek uvedeným skutočnostiam rozhodcovský súd nepostupoval v zmysle platnej právnej úpravy a svojim rozhodnutím zaviazal žalobkyňu na plnenia, ktoré boli v rozpore so zákonom.

14. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobkyňa, ktorá bola úspešná v konaní, nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko ich náhradu nežiadala, výslovné sa nároku na náhradu trov konania vzdala.

15. Nakoľko žalobkyňa bola v tomto konaní podľa § 4 ods. 2 písm. za) zákona o súdnych poplatkoch ako spotrebiteľ oslobodená od platenia súdnych poplatkov, a v konaní bola úspešná, súd rozhodol o nároku štátu voči žalovanému na náhradu súdneho poplatku vo výške 100 % (položka 3 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov s použitím § 2 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch). O výške náhrady trov na súdnom poplatku rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný, žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Poukázal na ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r/ OZ, v ktorom sa uvádza, že je neprijateľnou podmienkou dojednanie, ktoré vyžaduje v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Uviedol, že žalobcom prezentovaný postoj českého ústavného súdu v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 174/2002 je prekonaný a nanajvýš neaktuálny. Poukázal na to, že rozhodnutie Ústavného súdu ČR vo svojom náleze zo dňa 08.03.2011 sp. zn. I. ÚS 3227/07 posunul od zmluvnej koncepcie rozhodcovského konania viac smerom k jurisdikčnej koncepcii rozhodcovského konania ako k nachádzaniu práva súkromnoprávnym subjektom analogickým a ekvivalentným k súdnemu konaniu a v súlade s platným právom. Citoval závery uvedeného nálezu s tým, že je nepochybné, že rozhodcovská zmluva dohodnutá medzi žalobcom a žalovaným je tzv. nevýhradnou rozhodcovskou zmluvou, nakoľko umožňuje každej zmluvnej strane domáhať sa ochrany svojich práv buď prostredníctvom rozhodcovského konania alebo súdneho konania. Už len z toho pohľadu rozhodcovská zmluva nevyžaduje od žalobcu, aby spory so žalovaným riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Ďalej poukázal na ust. § 17 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. V čase uzatvorenia zmluvy o úvere nestanovil zákon maximálne možnú prípustnú výšku odplaty. Ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. Júnom 2014, odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi sa riadi podľa predpisov účinných do 31.05.2014. Znamená to, že pokiaľ bola spotrebiteľovi poskytnutá pôžička alebo úver za základe zmluvy uzavretej do 31.05.2014, obmedzenie výšky odplaty sa tu nebude aplikovať. Regulácia odplaty sa riadi § 53 ods. 6 OZ, v zmysle ktorého ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutia peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Navyše žalobkyňa mala možnosť v zmysle rozhodcovskej zmluvy od nej odstúpiť v lehote 10 dní tak ako je uvedené v čl. II.

Ods. 3. Poukázal na rozsudok OS Košice I sp. zn. 19C/289/2014, ktorý zrušil rozhodcovský rozsudok len v časti.

17. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadrila žalobkyňa, žiadala odvolanie zamietnuť. Uviedla, že súd prvej inštancie meritorne posúdil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. Bratislava zo dňa 18.11.2014, odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je komplexné. Zdôraznila, že rozhodcovská zmluva bola vopred naformulovaná žalovaným a nemala možnosť individuálne ovplyvniť jej obsah.

18. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) ako aj skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1, § 378 ods. 1, § 177 ods. 2 písm. c), § 219 ods. 3 CSP) a po prejednaní veci urobil záver, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Zároveň aplikoval ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa stotožnil s výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie ako aj s jeho odôvodnením vo výroku, pretože súd prvej inštancie urobil správny právny záver a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ním citovanými, správne aplikovanými zákonnými ustanoveniami, na ktoré aj odvolací súd poukazuje.

19. Odvolací súd dodáva, že dospel k záveru o vecnej správnosti preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie. Prvoinštančný súd totiž vo veci dostatočne zistil skutkový stav a v intenciách platnej právnej úpravy vyvodil z neho i správne právne závery, vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, vyvodil správne skutkové zistenia, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, príslušné ustanovenia podstatné pre právne posúdenie veci interpretoval a aplikoval právne súladným spôsobom, jeho úvahy sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Súd prvej inštancie primerane rozumným a okolnostiam danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval i na odvolateľom vznášané tvrdenia, na danú vec aplikoval i relevantné hmotnoprávne ustanovenia a svoje rozhodnutie presvedčivo a náležite odôvodnil, zodpovedajúc už i na všetky právne a skutkovo významné otázky predkladané žalovaným v jeho odvolaní.

20. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že zmluva o poskytnutí úveru, na základe ktorej bol vydaný rozhodcovský rozsudok, je spotrebiteľskou zmluvou, pretože zmluvnými stranami sú na jednej strane veriteľ ako dodávateľ, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie pôžičiek a úverov z vlastných zdrojov a ktorý konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a na strane druhej subjekt, t.j. dlžník, ktorý pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Základnou zásadou spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku, t.j. ustanovenie, ktoré spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti takejto podmienky.

21. Žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku je právnym nástrojom, ktorého cieľom je zabezpečiť, aby proces poskytnutia právnej ochrany účastníkom konania pred rozhodcovskými súdmi mal rovnaké atribúty ako poskytovanie ochrany všeobecnými súdmi, a zároveň zabezpečiť kontrolu nad zákonnosťou a spravodlivosťou rozhodnutí rozhodcovských súdov. Na rozdiel od konania na všeobecnom súde rozhodcovské konanie spravidla nepodlieha preskúmaniu odvolacou inštanciou. V zmysle zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní tak bola okresným súdom zverená kompetencia preskúmať v zmysle § 45 ods. 1 tohto zákona rozhodnutie rozhodcovských súdov z procesnej aj hmotnej stránky. Zo zákona sú povinné preskúmať okrem preverenia právomoci rozhodcovského súdu najmä to, či rozhodcovský súd vec správne právne posúdil, či účastník rozhodcovského konania nebol zaviazaný na plnenie, ktoré je v rozpore so zákonom alebo s dobrými mravmi, alebo či rozhodcovský súd nerozhodol v rozpore s ustanoveniami na ochranu spotrebiteľa. Okresný súd preto postupoval správne, keď v zmysle zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní preveril dôvody, pre ktoré sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku, ako aj ostatné dôvody uvedené v § 45 ods. 1 písm. c), e), i) až l) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní.

22. Z dôvodu, že sa žalobkyňa domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku, bolo v konaní najprv skúmať oprávnenie rozhodcovského súdu rozhodovať o spotrebiteľskom spore, ktorá by mala vyplývať

z rozhodcovskej zmluvy uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným dňa 30.10.2012. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že rozhodcovská zmluva nebola dojednaná individuálne, čo spôsobuje jej neprijateľnosť, a teda aj neplatnosť. Odvolací súd dodáva, že zo znenia uzatvorenej rozhodcovskej zmluvy vyplýva dôsledok, v zmysle ktorého spotrebiteľovi je fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, ak oprávnený podá žalobu na rozhodcovský súd. Výber rozhodcovského súdu, ktorý bude oprávnený vec prejednať a rozhodnúť, spočíval na zmluvnej strane podávajúcej žalobný návrh, čo znamená, že v prípade, ak žalobu podá veriteľ, spotrebiteľovi ako dlžníkovi neostávalo nič iné, len sa podrobiť konaniu na tom súde, na ktorom veriteľ žalobu podal. V zmysle rozhodcovskej zmluvy uzatvorenej medzi stranami sporu rozhodcovský súd vybral veriteľ, čo vyplýva i zo skutočností, že dlžník majúc záujem na poskytnutí úveru iba podpisoval predtlačенý formulár a mal možnosť sa mu jedine ako celku podrobiť alebo ho odmietnuť. Nerovnováha právneho postavenia strán spočívala aj v tom, že voľba rozhodcovského súdu bola uskutočnená jednostranne. Z celého znenia rozhodcovskej zmluvy je zrejmé, že subjekt, ktorý bude mať v konečnom dôsledku právo voľiť medzi rozhodcovským alebo všeobecným súdom, bude vo všetkých prípadoch veriteľ, t.j. žalovaný. Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy v ustanovení § 53 ods. 1,2,3,4 písm. r), ods. 5 uvádza nasledovné: „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.“

23. Z predložených listinných dôkazov nie je zrejmé, v akom rozsahu bola žalobkyňa adekvátne poučená o následkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy a či mala reálnu možnosť znenie zmluvy ovplyvniť. Skutočnosť, že v čl. IV bode 5 rozhodcovskej zmluvy sa uvádza vyhlásenie strán, že „zmluvu uzatvárajú na základe ich slobodnej a vážnej vôle, s jej obsahom sa riadne oboznámili, jej ustanoveniam rozumejú“ a že dlžník vyhlásil, že „bol pred uzavretím zmluvy osobitne poučený o dôsledkoch uzavretia rozhodcovskej zmluvy“, nemení nič na tom, že dojednanie ako také nezodpovedalo ustanoveniu § 53 ods. 1,2,3,4 písm. r) Občianskeho zákonníka v znení účinnom v tom čase. Žalovaný v konaní nepreukázal, že rozhodcovská zmluva vyhotovená drobným, takmer nečitateľným spôsobom, bola dojednaná individuálne, preto sa v súlade s ustanovením § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednanú nepovažuje. Žalovaný mal povinnosť predložiť návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy takým spôsobom, aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že sa žalobkyňa poskytuje možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie prípadných sporov v rozhodcovskom konaní, a tiež poskytnúť aj jasné a zrozumiteľné informácie o tom, čo tá - ktorá voľba znamená. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatoval neprijateľnosť rozhodcovskej zmluvy, ktorá - ak mala byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie - mala byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Súd prvej inštancie na základe listinných dôkazov urobil správny právny záver o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, ktorá nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť.

24. O neplatnú rozhodcovskú zmluvu, ktorá vyžaduje, aby spotrebiteľ riešil spory výlučne v rozhodcovskom konaní ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa tejto rozhodcovskej zmluvy má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a všeobecným súdom, ale ak by sa podľa tejto zmluvy začalo rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ bol nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu. To znemožňuje voľbu spotrebiteľa dosiahnuť rozhodovanie sporu všeobecným súdom, ak dodávateľ ešte pred spotrebiteľom podá žalobu na rozhodcovskom súde. Ustanovenie § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, na ktoré aj žalovaný poukazuje, nie je o možnosti výberu medzi všeobecným a súkromným súdom, ale o tom, či rozhodcovská zmluva nenúti spotrebiteľa podrobiť sa arbitráži. Súd prvej inštancie teda urobil správny právny záver v zmysle § 53 ods. 4 písm. r) a ods. 5 Občianskeho zákonníka o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, ktorá nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť.

25. Odvolací súd považoval záver okresného súdu za správny aj v tom, že boli porušené pri rozhodovaní pred rozhodcovským súdom všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa v zmysle § 45 ods. 1 písm. i) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní. Čiastka úveru poskytnutá žalobkyni ako dlžníčke bola vo výške 1000 eur a celková čiastka, ktorú musí ako dlžník zaplatiť v priebehu jedného roka, predstavovala sumu 1968 eur, tzn. že žalobkyňa úver preplatila takmer o 100 %, čo rozhodcovský súd v napadnutom rozhodcovskom rozsudku absolútne nezohľadňoval. Neskúmal, či výsledná suma, ktorú je žalobkyňa povinná zaplatiť, je v súlade s dobrými mravmi a v súlade so zákonom. V zmysle ustanovenia § 45 ods. 1 písm. j) zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou proti druhému účastníkovi na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom. Uvedená skutočnosť (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka) by teda zakladala ďalší dôvod na zrušenie rozhodcovského rozsudku v prípade, ak by rozhodcovská zmluva bola dojednaná individuálne a platne. Tá však platne dojednaná nebola, a preto nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu vo veci konať a rozhodnúť.

26. Z dôvodu neplatne dojednanej rozhodcovskej zmluvy, ktorá nemohla založiť právomoc rozhodcovského súdu konať a rozhodovať spor, odvolací súd považoval námietky žalovaného vznesené v odvolaní za neopodstatnené a nedôvodné. Na základe týchto dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

27. S ohľadom na výsledok odvolacieho konania má úspešná žalobkyňa nárok na náhradu trov konania (§ 255 ods. 1 CSP). Keďže jej však v tomto štádiu konania žiadne trovy nevznikli, odvolací súd rozhodol (§ 396 ods. 1 CSP), že sa jej nárok na ich náhradu nepriznáva.

Add II.

28. Uznesením zo dňa 23. januára 2017 č.k. 7C/326/2014-100 súd prvej inštancie uložil žalovanému zaplatiť súdny poplatok za odvolanie v sume 331,50 eura v lehote 10 dní od doručenia uznesenia podľa pol č. 3 písm. c/ zákona č. 71/1992 Zb.

29. Proti uvedenému uzneseniu podľa žalovaný sťažnosť, žiadal uznesenie zmeniť tak, aby bola správne vyčíslená suma za podané odvolanie. Uvedol, že len položka č. 1 sa vzťahuje na odvolacie konanie, preto súdny poplatok za odvolanie mal byť stanovený v sume 99,50 eura.

30. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 zákona č. 160/2016 Z. z. Civilného sporového poriadku, účinného od 01.07.2016, ďalej len „CSP“) rozhodol vo veci bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a podľa § 386 písm. c/ CSP odvolanie odmietol.

31. Podľa § 14 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie vo veciach poplatkov sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

32. Podľa § 1 CSP Civilný sporový poriadok upravuje postup súdu, strán sporu a osôb zúčastnených na konaní pri prejednávaní a rozhodovaní sporov.

33. Podľa § 470 ods. 1 prvej vety CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

34. Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

35. Podľa § 357 CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o: a) zastavení konania, b) odmietnutí podania vo veci samej, c) odmietnutí žaloby na obnovu konania, d) návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, e) zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1, f) návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia, g) zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku, h) zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, i) návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku, j) odklade vykonateľnosti rozhodnutia, k) povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva

duševného vlastníctva, l) zabezpečení dôkazného prostriedku, m) nároku na náhradu trov konania, n) prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164, o) návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

36. Zákon v ustanovení § 357 CSP taxatívne vymenúva okruh uznesení súdu prvej inštancie, proti ktorým je odvolanie prípustné. V tomto prípade ide o uznesenie, ktorým súd rozhodol o povinnosti žalobcu zaplatiť súdny poplatok za odvolanie podané proti rozsudku súdu prvej inštancie č. k. 9C/182/2912-41 zo dňa 24.03.2014, ktorý v odvolacom konaní odvolací súd ako vecne správny potvrdil rozsudkom č. k. 5Co/423/2014-66 zo dňa 08.04.2015. Odvolací súd pri skúmaní prípustnosti odvolania proti uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku vychádzal z toho, že zákon o súdnych poplatkoch v ustanovení § 14 ods. 1 uvádza, že na konanie vo veciach poplatkov sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Zákon o súdnych poplatkoch v žiadnom svojom ustanovení neupravuje, že by bolo odvolanie prípustné proti uzneseniu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok za odvolanie (§ 1 ods. 1, § 2 ods. 1 písm. a/, ods. 4, § 5 ods. 1 písm. a/, položka 7a Sadzobníka súdnych poplatkov). Preto odvolací súd aplikoval ustanovenie § 355 ods. 2 CSP, podľa ktorého proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie len vtedy, ak to zákon pripúšťa.

37. Okruh rozhodnutí súdu, proti ktorým CSP v ustanovení § 357 odvolanie pripúšťa, je vymenovaný taxatívne, čo znamená, že proti uzneseniu, ktoré nie je uvedené v tomto ustanovení, odvolanie prípustné nie je. V danom prípade prípustnosť odvolania proti uzneseniu o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok neupravuje ani zákon o súdnych poplatkoch a ani Civilný sporový poriadok, čo v konečnom dôsledku znamená, že odvolanie prípustné nie je. Odvolací súd teda posudzujúc prípustnosť odvolania podaného žalobcom proti uzneseniu súdu prvej inštancie urobil záver, že žalobca podal odvolanie proti uzneseniu, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa, a tak podľa § 386 písm. c) CSP jeho odvolanie odmietol.

38. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).